

Anastacia se snažila zůstat klidná, ale zavlnily se jí rty. „Opravdu?“ procedila skrz zaťaté zuby.

„Ano. A taky miluju tuhle uniformu. Je o tolik hezčí než cokoli, co jsem obvykle nosila.“ Tohle tak úplně pravda nebyla, ale Lottii bavilo takhle přehrávat.

Lola zrudla a vypadalo to, že si kouše jazyk.

Funguje to!

K postrčení Loly přes okraj útesu už Lottii chyběla jen jediná věc. Dlouze si povzddechla a položila si bradu na dlaní. „Kéž by můj dosavadní život býval taky takový,“ prohlásila a zasněný tón v hlase přitom ani nemusela předstírat. Otočila se k Lole, která v tu chvíli vybuchla.

„JÁ UŽ TO NEVYDRŽÍM!“

Bingo. Lottie měla co dělat, aby se nerozesmála.

„Víme, že jsi princezna z Maradovie, že tajíš svou identitu a předstíráš, že jsi někdo jiný. Slibujeme, že to nikomu neprozradíme. Víme to jenom my, Binah a Saskia a neřekneme to živé duši. SLIBUJEME!“

„Lolo!“ vykřikla Anastacia, ale evidentně už bylo pozdě.

Vzduch se naplnil napjatým tichem. Raphael měl zjevně co dělat, aby nevybuchl smíchy, a Lottie to cítila stejně. Micky, který žádné napětí nevnímal, se naklonil a vzal si jahodu z Lottiina talířku. Většinu lidí by to naštvalo, Lottii to však připadalo, jako by tím ještě podtrhl směšnost celé situace.

„Zajímavé...“ pronesla pomalu. Přestože měla nutkání začít se řehtat na celé kolo a povědět jim, že se zbláznili, zůstala klidná a řekla: „Ovšem myslím, že máte špatnou osobu.“ Anastacia se zamračila, až Lottii přeběhl mráz po zádech. „Lichotí mi to, ale není mi jasné, proč si to myslíte.“

„Protože –“ rozhořčila se Lola a zkrivila rty do úšklebku.

„Je to zřejmé!“ skočila jí do řeči ji Anastacia s otráveným výrazem ve tváři. „Před námi to neutajíš! Vypadáš přesně jako tvoje

matka... a tvoje jméno je, mám-li být upřímná, směšné –“ *Au!* – „navíc ti uniklo, že jsi z jiné země, ale když jsme se tě na to zeptali, úplně jsi ztuhla.“

Je čas vyjít s pravdou ven, pomyslela si Lottie. Nemohla je nechat, aby si mysleli něco takového, i kdyby to mělo znamenat, že už se s ní nebudou chtít dál kamarádit.

„Jo, tohle...“ spustila. „Vlastně nejsem z jiné země, bylo to nedorozumění.“ Usmála se na ně a doufala, že to pomůže. „Jsem z Cornwallu a jmenuju se... opravdu se jmenuju Lottie Pumpkinová.“ Všichni znovu ztichli, Anastacia si ji přimhouřenýma očima důkladně prohlížela, ale Raphael už to nevydržel. Z hrdla mu uniklo uchechtnutí a vzápětí vyprskl smíchy. Anastacia ho zase zpražila přísným pohledem, ale on ji ignoroval.

„Lottie, nebo jak ti máme říkat –“ vyhrkl mezi dvěma výbuchy smíchu – „ty jsi ta nejhorší lhářka, jakou jsem kdy potkal.“

Cože?

Rychle pokračoval. „Jestli chceš udržet svou identitu princezny v tajnosti, budeš vážně potřebovat naši pomoc.“

Ale, no tak! Lottie měla pocit, že se jí každou vteřinu rozskočí hlava.

„Jenže... já nelžu. Já jsem opravdu Lottie Pumpkinová.“

Tohle přimělo Raphaela znovu se rozesmát a tentokrát se začali hihňat i Lola a Micky.

„Přestaň, panebože, já nemůžu dýchat!“

Lottie v duchu zaúpěla. Snažila se říct jim pravdu a taky jim ji řekla, ovšem zdálo se, že ať jim řekne cokoli, stejně jí neuvěří. Hlasitě zasténala a schovala si hlavu do paží opřených o stůl.

„Slibujeme, že to nikomu neřekneme,“ zopakovala Lola. „Tvoje tajemství je u nás v bezpečí.“

Lottie nechala hlavu na stole. „Dík.“

Takhle si svůj první den ve škole rozhodně neplánovala.